

The background is a deep blue space filled with numerous stars of varying sizes and colors, including white, yellow, and orange. Interspersed among the stars are wispy, glowing nebulae in shades of blue and white. A faint, grid-like pattern of glowing blue lines is overlaid on the entire scene, creating a sense of depth and structure.

Kosmisk resenär

Olav Johansson

Innehåll

Förord	9
”Jag kunde se vad framtiden skulle bringa människorna ..”	11
Som fisken i vattnet... ..	18
Reinkarnation och utveckling.....	28
Den första insikten	36
Karma – en känslig historia	42
Om karma – svar på ett brev.....	46
Spegelbilder	49
Din smärta är min smärta	51
Medkänsla och ”synestesi”	56
Om att vattna skogsbränder och blommor	58
Historiska perspektiv på humanitetens utveckling.....	61
Glömskans glädje.....	69
Ett Columbi påskägg	72
Påsktankar	77
Vetenskap och dogmtro	82
Kan individer kopieras?	85
Den evige vandraren	88
Brytningstid	93
Ett kosmiskt perspektiv på naturkatastroferna.....	102
Domedagens tal	109
Det eviga nuet och tidens fenomen.....	124
Rummet och oändligheten.....	135
Det moraliska modemet.....	141
Samvetsnoteringar.....	143
Normer och samvete	146
Två slags rötter	148
Intelligensutveckling – hos människor och djur	152
Myrornas språk.....	161

Begåvade fiskar	168
”Tänkte precis på dig ...”	171
Har djur en ”föraningsförmåga” – och varför i så fall?	177
Livs värden	183
När man lever i två världar	187
Där hav möter strand	194
Sömn och ”utbrändhet”	198
Tankar om tvångstankar	205
Skrattets ko(s)miska analys	211
Bokens två sidor	218
”Materia är bara koncentrerat ljus”	223
En solskenshistoria	225
Våldets rötter	229
Förlorat paradiset	232
Religion och kosmisk kemi	235
Personkemins kosmiska kemi	241
”Skilsmässa vanligast bland konstnärer”	253
Den gudomliga sensualismen	258
Han, hon och hen	265
”Kulturmannen” och ”Kulturkvinnan” – finns dom?	269
Ombytliga fiskar	273
Quickfix eller ”ketchupeffekt”?	276
”Det är som mörkast före gryningen”	279
Hjälpsamhetens vetenskap – människan och altruismen	288
Mänsklighetens undergång – eller övergång till ... ?	296
Titanic och det tjugonde seklet	306
Vårt livs eftertexter	311
Ägarsamhällets uppgång och fall	317
Den fria tidens tillväxt	324
Världskapitalismen, världsreligionen och världsfreden	330
Jakten på det försvunna livsmåttet	338
Om arbetets och kreativitetens drivfjädrar	345
Prisvärda konsekvenser?	351
Drömmen som brast? ”Kommunismen” är död	
– Lever kommunismen?	360
Klotkommunikation och andra livsyttningar i vårt solsystem	385
Gamla greker och unga klot – och en och annan dvärg	396
Astrobiologi och världsbild	408
Var kom vattnet ifrån?	415

Månen var en gång en våt värld.....	420
Mysterier i vintergatan – och vårt solsystem	424
Hur kunde dinosaurierna överleva – och varför försvann de?	428
Vi lever inuti en bubbla!	431
Star Trek i verkligheten.....	432
Pyramidens hemlighet.....	436
Pyramiden och påskmysteriet	441
Hundra år av ödmjukhet	448
 Information	 456
Litteraturförteckning	458

Förord

Genom oändligt varierade former av livsupplevelse, genom vitt skilda zoner och tillvaroplan, genom materiella och andliga tillstånd, från mörka och kalla klot till varma och solljusa världar, går livets väg. Och genom sin identitet som sinnesförmågor, kroppsformer, tillvaroplan, utvecklingsstegen och livets väg gör de samlade kosmiska grundenergierna alltså alla levande väsen till "kosmiska resenärer" ...¹

Denna bok innehåller en samling essäer om många olika ämnen skrivna vid olika tidpunkter under de senaste drygt 30 åren. Det finns dock en röd tråd i det hela och det är den kosmiska världsbild som presenteras i den danske författaren Martinus (1890-1981) livsverk. De flesta av dessa essäer har tidigare varit publicerade i tidskriften *Kosmos* (tidskrift för Martinus institut) – vars redaktion jag tidigare tillhört – och ett par andra publikationer. Var och när de varit publicerade finns angivet under varje essä. De som saknar en sådan angivelse har tidigare dock bara varit publicerade på min hemsida **www.kosmiskresenar.se**.

Eftersom boken som sagt består av essäer om många olika ämnen, så kan man som läsare själv bestämma hur man vill läsa den. Det är ju inte nödvändigt att läsa från den första till den sista sidan, även om jag har en viss tanke bakom den ordningsföljd som jag har valt att presentera materialet i, som den uppmärksamme läsaren kanske märker. Jag tänker också att essäformen gör en tjock bok som denna mer läsvänlig, eftersom den ger många naturliga möjligheter till att ta pauser i läsandet – mellan de olika artiklarna alltså – om man känner behov för det.

Jag ska inte här argumentera för det unika i Martinus världsbild och författarskap (ett författarskap vars samlingsnamn är *Tredje testamentet*, vilket antagligen får en och annan läsare som tidigare inte är bekant med detta verk att höja på ögonbrynen, förmodar jag). Men det hoppas jag att texterna i boken kan hjälpa till att förmedla. På alla möjliga områden bekräftas nämligen nu det Martinus sagt och skrivit, och min inspiration ligger framför allt i detta att knyta ihop det som sker i världen och i våra liv här och nu med de kosmiska analysernas tidlösa förklaringar och livgivande perspektiv och inspiration!

¹ Martinus, *Livets Bog*, del 1, stycke 288

Hoppas att du som läsare kan förnimma något av denna inspiration, som i alla fall jag känt när jag jobbat med dessa texter. Och att de kan öppna ett och annat nytt perspektiv på tillvaron och allt det som händer och sker i vår värld idag!

Sist men inte minst: Martinus verk och författarskap är ett öppet erbjudande till alla intresserade – utan någon form av sekt- eller föreningsbildning med medlemskap. Han sa själv i ett ofta citerat uttalande: *”Tag det av mitt arbete som du kan använda, och låt resten ligga.”* Det är alltså upp till var och en vad man eventuellt kan finna användbart i detta. Jag hoppas i alla fall att du som läser detta kan finna något som intresserar dig i det brokiga ”smörgåsbord” som denna bok utgör!

Olav Johansson
2019-08-03

”Jag kunde se vad framtiden skulle bringa människorna ...”

Många tror att jag har läst mig till mitt vetande, men det har jag inte. Mitt liv är en levande demonstration av att man kan komma till kunskap på andra vägar än genom böcker och undervisning. All kunskap måste uppstå någonstans, bryta fram som ett källsprång. Jag är min egen källa, det jag berättar för er har jag upplevt i själva livet. Det är en frihet var och en av er en gång skall kunna uppnå.²

I sin novell *De blindas rike* beskriver den brittiske författaren H G Wells ett samhälle vars invånare levt helt utan syn sedan många generationer tillbaka; ett samhälle som därför också tappat all kännedom om de upplevelsehorisonter synsinnet ger tillgång till. När äventyraren Nunez – som upptäcker detta tidigare okända samhälle i en isolerad och otillgänglig dal dold djupt inne i Andernas bergmassiv – tror att han i kraft av sin synförmåga ska kunna förmedla hur tillvaron ter sig från en seendes perspektiv till det blinda samhällets medlemmar, så blir han av dem betraktad som galen. I deras erfarenhetsmaterial fanns ju inget som de kunde relatera Nunez fantastiska berättelser om synsinnet till.

Och är inte situationen densamma för en besökare från de ”andligt seendes” rike i vår värld? När Martinus hade upplevt sin ”kosmiska födelse” (i mars 1921), så öppnade det helt nya förnimmelseförmågor hos honom, som var och är lika främmande för de flesta av oss jordmänniskor som den fysiska synförmågan var i *De blindas rike*.

Samtidigt kände Martinus starkt att han inte fått dessa förmågor bara för sin egen skull, utan att meningen var att han skulle förmedla det han såg och fick insikter i till sina medmänniskor (utan att missionera dock). Hur gör man det till människor som helt saknar den andliga ”synförmåga”,

2 Martinus, *Frihet – frigjordhet och fred*, tidskriften *Kosmos* nr 6-2006

som han själv nu plötsligt kommit i besittning av? Ja, det var sannerligen ingen lätt uppgift, men han började med att teckna och måla sina kosmiska symboler. En del av dem – totalt handlar det om 100 symboler – var redan färdigställda när han några år senare på allvar tog itu med sitt författarskap, och 1932 utkom det första bandet av hans huvudverk *Livets Bog*, som totalt består av sju delar. Så här berättar han själv om denna bok i ett föredrag som hölls på 10-årsdagen efter utgivandet av denna första del:

Den har inte skrivits bara därför att det i mig uppstod en önskan att skapa ett verk. Jag kan inte påstå att jag är glödande entusiastisk för att skriva eller för att hålla föredrag, detta är inte något begär hos mig. Jag gör det därför att jag inte kan annat, det är en uppgift som jag har fått, det har blivit mitt liv att skapa dessa ting. Jag har fått lov att uppleva den gudomliga planen med allt vad som nu sker och kommer att ske med den jordiska mänskligheten.

De kosmiska krafterna får nu sin utlösning i något jag kallar ”den nya världsimpulsen”. Detta uppfattas i allmänhet inte, men väsen med kosmisk klarsyn kan se detta ljus. För mitt vidkommande började denna upplevelse år 1921, då anlag som varit dolda eller latenta i mitt medvetande kom till uttryck, och jag kunde följa med i den gudomliga världsplanen, jag kunde se vad framtiden skulle bringa människorna. Med denna förmåga eller kunskap kunde jag emellertid inte bli lycklig, om jag inte på ett eller annat sätt gav den vidare till mina medmänniskor, och jag började därför att skriva därom, även om jag inte hade särskilda talanger till att skriva.³

Martinus och hans förste medarbetare

När det gällde skrivandet trodde Martinus faktiskt först att det inte var han, utan hans nye vän och förste medarbetare, filosofen och författaren Lars Nibelveang, som skulle skriva – utifrån vad Martinus berättade för honom om sina upplevelser. Lars Nibelveang var en man som enligt Martinus ”läst all världens filosofi”. Hur han kom att lära känna den vid den tidpunkten helt okände mejeristen Martinus Thomsen är en annan mycket speciell historia, som jag inte kan gå in på här, men Martinus egen berättelse om det kan den intresserade ta del av i boken *Martinus minnen*. Själv saknade Martinus nämligen helt rutin i att skriva (i denna sin Martinus-inkarnation

3 Martinus, *Ett jubileum*, tidskriften *Kosmos* nr 7-1999

vill säga). Men när man ser vad han senare skrev, så förstår man att dessa texter – som pendlar mellan den skarpaste analytiska och matematiska logik och den skönaste poesi – inte kan vara skrivna av en nybörjare på formuleringskonstens område. I denna inkarnation var dock allt han tidigare hade skrivit endast några brev till sina fosterföräldrar. Och med tanke på att han dessutom bara hade sex års skolgång från en liten dansk landsbygdsskola – som under en del av året dessutom bara var en varannandagsskola – vid tiden omkring det förra sekelskiftet, så kan man förstå att han först hade sina tvivel om sin förmåga att i skrift kunna formulera världsalltets analyser. Däremot visste han att han hade lite mer övning i att kunna teckna och måla, så därför började han med symbolerna – som inte är gjorda i något modernt dataprogram, som nog en del som ser dem för första gången kan tro, utan är framställda med de enkla hjälpmedel (penna, pensel, passare och linjal) som fanns att tillgå på den tiden när de gjordes.

En intressant detalj beträffande hans skrivande – som också visar att Martinus redan innan han började skriva något hade hela världsbilden, och sin egen roll i det sammanhanget, klar för sig – är att det allra första han skrev är det som nu utgör *Efterskriften* till hela *Livets Bog*. När Lars Nibelvang hade läst den texten var hans kommentar bara ”det är inte jag som ska skriva”. Och så blev det ...

Däremot hade Martinus stor nytta av Nibelvang som andlig ”sparingpartner” när han övade sig på att formulera sina analyser. Eftersom Nibelvang som sagt var så andligt och filosofiskt beläst, så visste han ju vad alla andra hade sagt och skrivit om de frågor som Martinus nu skulle gripa sig an med att försöka besvara och formulera utifrån sin alldeles egna och unika upplevelse (Martinus själv var ju helt obeläst). Och gång på gång kom Nibelvang med invändningar och frågor utifrån det han kände till från andra källor. Men det brukade alltid sluta med att han gav Martinus rätt med konstaterandet att ”det är det ingen förut som har sett” eller ”det är det ingen tidigare som har kunnat uttrycka” ...

Är det då inte lätt att misstänka att den obeläste Martinus medvetet eller omedvetet i själva verket ”lånade” eller övertog mycket av underlaget till det han själv kallar ”den andliga vetenskapen” från just sin beläste vän Nibelvang? Nibelvang har själv svarat på den frågan i en självbiografisk text som jag här citerar några valda utdrag från:

Vem var då denna sällsamma gäst som hade blivit min dagliga lärare och förtroliga vän? Jag kunde inte likna honom vid en enda av de ockultister vars ande och verk och förmågor syntes mig nästan

principiellt olika Martinus. Det var inte adepten eller Mästaren i sträng teosofisk betydelse, med deras språkkunskaper, klärvoajans och övriga psykiska krafter. Även dessa för den vanliga människan så eftertraktade former av kunskap och makt, var så oändligt likgiltigt för denna lärare, för länge sedan utlevat och verklighetsfrämmande – och ändå flög hans tankar högt över allt vad jag hittills hade sett och hört när det gällde att hantera eller behandla ett ämne.

[...]

Vi hade bara känt varandra ett år, men jag hade redan lärt mera på detta enda år än på en rad års mödosamma bokstudier. Jag hade tillägnat mig så många nya synsätt och mottagit lösningen på så många frågor, att jag knappast vågade behålla dem för mig själv.

[...]

Jag hade tillbringat nästan varje dag tillsammans med honom och utnyttjat varje timme, men jag hade så ofta dragit felaktiga slutsatser att han var tvungen att gripa in och korrigera mig. Måste inte sådana erfarenheter göra varje allvarligt sanningsälskande människa betänklig när det gäller att på egen hand återge och vidarebefordra en världsbild som är sin egen horisonts så förlamande överlägsen.

[...]

Nu stod jag alltså inför den märkligaste av mitt livs många märkliga händelser. En stor och säregen begåvning hade plötsligt korsat min väg och gripit in i mitt öde med en stark men varsam hand. Även om han vid denna tidpunkt hade varit en av de mest obelästa människorna på jorden skulle jag böjt mig för omfånget i hans medvetande. Vad jag genom studier hade använt årtal att leva mig in i, kunde han läsa sig till i de mest vardagliga händelser som omgav oss. [...] Det är onekligen en märklig känsla som griper en när man efter en mansålders studier i ockulta ämnen plötsligt ställs ansikte mot ansikte med en man som utan spår av förkunskap eller yttre vägledning avslöjar för oss de högsta sanningarna från sitt eget medvetandes djup.⁴

4 Samtliga citat ur *Manuskript* av Lars Nibelvang publicerat i Kurt Christiansens biografi *Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente*.
Översättning: Christian Berg

Men, som Martinus själv uttrycker det till Nibelvang – förmedlat genom det ovan nämnda manuskriptet – så är hans tid ännu inte kommen därför att:

... så länge en människa inte blivit trött på att lyssna till sig själv har hon inte användning för mig. Det är endast de högre lagarna som verkar. Ja, jag förstår nog att det kan göra dig ont, men det är en gång för alla bäst så här.

Tidens tecken och bekräftelser

Men att tiden nu snart hundra år senare börjar bli mogen för detta för allt fler människor bär utvecklingen på alla plan och områden idag riklig vittnesbörd om. Som Martinus själv uttrycker det i ett av citaten ovan, så kunde han ”se vad framtiden skulle bringa människorna”. Och att det inte var något tomt påstående eller skryt kan den inför detta påstående undrande lätt förvissa sig om genom ett studium av hans egen litteratur och – förhoppningsvis – också genom många av artiklarna som finns att läsa i denna bok, där dessa samband blir belysta på olika områden.

Men med detta sagt så får man ju i ärlighetens namn också erkänna att det inte är någon lättsmält andlig näring som Martinus serverar oss. Bara exempelvis titelvalet på hans samlade livsverk, alltså *Tredje testamentet*, är ju tills vidare ett nästan oöverstigligt mentalt hinder för många som säkerligen skulle bli mycket förvånade om de kunde forcera detta hinder och verkligen med öppet sinne undersöka vad som döljer sig bakom denna titel: ett tredje stort steg i mänsklighetens andliga och kulturella utveckling! Och dessutom få del av en logisk förklaring av hur detta tredje steg hänger samman med de båda föregående (och alltså därför motiverar det till synes märkliga titelvalet). Men visst förstår jag dem som per automatik backar tillbaka inför en sådan verkstitel i tron att dess författare måste vara drabbad av ett svårartat andligt högmod eller storhetsvansinne. Om jag inte själv visste bättre skulle jag förmodligen också ha reagerat på samma sätt ... Den som ger sitt livsverk en sådan titel har ju verkligen något att leva upp till, och måste därför antingen vara galen eller den äkta varan ... Och även om Martinus visste att detta hans titelval – som han för övrigt menar kom till honom som en impuls från det andliga planet mot slutet av hans jordeliv – tills vidare skulle få många att tro mer på det förstnämnda, så handlade det för honom bara om ett sanningskrav, som han också visste att människor med tiden skulle komma att förstå ...

Martinus egna ord om sin upplevelse av ”den stora födelsen”

Så här berättar han avslutningsvis själv i *Företalet* till sitt huvudverk om de andliga upplevelser – som han även kallar ”den stora födelsen” – som blev det utlösande momentet för hans skapande av detta verk:

Under nuvarande inkarnation upplevde jag denna andliga process i dess fulla vidd då jag var trettio år. Efter att upprepade gånger ha gått igenom dess starka *vita och gyllene elddop*, upptäckte jag att jag hade fått helt nya förmågor. Jag började liksom kunna skåda in i själva evigheten.

Jag såg att jag var *ett odödligt väsen* och att alla andra väsen i tillvaron var *eviga realiteter*, vilka liksom jag själv hade en oändlig kedja av *tidigare upplevda liv bakom sig*, att vi alla utvecklats från låga, primitiva tillvaroformer till vårt nuvarande stadium, och att detta endast var *ett tillfälligt led* i denna utvecklingsskala, och att vi således var på väg framåt mot gigantiskt höga former av tillvaroplan i fjärran. Jag såg att *världsalltet utgjorde ett enda stort, levande väsen*, i vilket alla andra väsen var för sig var organ, och att *vi alla – människor, djur, växter och mineraler – utgjorde en enda familj*, bildligt talat var av samma kött och blod. Jag såg lysande och strålande världar med oanade mänskligheter, mänskligheter med en moral och idealitet som i fråga om gudomlig utveckling och harmoni med lagen för tillvaron och i förhållande till den allmängiltiga jordiska moralen kan liknas vid oasen i förhållande till öknen ... Jag kände således hela världsalltet genomströmmat av en oändlig kärlek och visdom. *Vart jag än riktade min blick i ”mörkret” blev det ljust. – Jag hade blivit min egen ljuskälla.* Det kosmiska elddop jag genomgått, och vars närmare analys jag inte här kan gå in på, hade alltså resulterat i det faktum att det hos mig hade utlösts helt nya sinnesförmågor, förmågor som satte mig i stånd att – inte glimtvis, utan i ett tillstånd av *permanent vaket dagsmedvetande* – skåda alla de bakom den fysiska världen existerande *bärande andliga krafterna, osynliga orsakerna, eviga världslagarna, grundenergierna och grundprinciperna*. Tillvarons mysterium var därför inte längre något mysterium för mig. *Jag hade blivit medveten i världsalltets liv och invigd i ”den gudomliga skaparprincipen”.*

En omständighet som också är värd att lägga märke till är att jag efter ovannämnda upplevelse *var helt ur stånd att läsa*. Blotta

tanken på att läsa i en bok var nog för att frambringa en förnimmelse av att min hjärna skulle sprängas. Och under den tidrymd som varade från det jag genomgick den nämnda andliga processen och till dess jag fundamentalt genomskådat hela världsbilden och manifesterat den i bildform, *var jag därför över huvud taget inte i beröring med någon bok eller någon annan form av teoretisk vägledning*, liksom jag före mina kosmiska förmågors uppvaknande också måste sägas *ha varit en helt obeläst man*, eftersom jag aldrig har studerat, utan endast fått den vanliga folkskoleundervisningen, vilken för mitt vidkommande – då jag är född på landet – endast utgjorde två gånger tre timmar i veckan på sommaren och något mera på vintern.

... Denna *min kosmiska upplevelse och mitt tillstånd* blev det utlösande momentet för mitt därefter följande framträdande i världen och för skapandet av "Livets Bog". Men eftersom denna andliga process, som förut nämnts, *upplevs av varje individ*, när han i sin eviga tillvaro passerar det för denna upplevelse nödvändiga utvecklingstillståndet, står det här klart *att jag inte representerar något särskilt privilegium i fråga om sinnesbegåvning eller utgör något som helst undantag från regeln – att jag därför i den eviga utvecklingen omöjligt kan utgöra ett enda grand mer än vad alla väsen före mig har varit och vad alla väsen efter mig skall bli.* ⁵

5 Martinus, *Livets Bog*, del 1, stycke 20-22

Som fisken i vattnet ...

En dag simmade Sköldpaddan djupt nere i havet när han mötte två små fiskar.

”Hejsan”, sa Clownfisken. ”Får vi ställa en fråga till dig?”

”Javisst”, sa Sköldpaddan.

”Vår vän säger att hela världen inte består av vatten”, sa Hornfisken. ”Han säger att det finns en plats som kallas Land, men vi tror inte på honom. Är det verkligen sant?”

”Oh ja”, sa Sköldpaddan. ”Er vän har rätt. Om ni simmar högt, högt upp tar havet slut och allt blir annorlunda.”

”Inget mer hav?” sa Hornfisken.

”Inget hav alls”, sa Sköldpaddan.

”Men hur kan fiskarna där uppe simma om där inte finns något vatten?” frågade Hornfisken.

”De simmar inte”, sa Sköldpaddan. ⁶

Läste just denna godnattsaga för min sjuåriga dotter och tyckte att det var en mycket träffande beskrivning av den begränsning som det innebär att leva bunden i ett visst element – omedveten om att livet också bjuder eller består av andra element än detta. Martinus uttrycker samma sak på följande sätt:

Liksom fiskens kropp är byggd för att befordra ett liv i vattnet och fågelns för ett liv i luften, är den fysiska kroppen byggd för att befordra ett liv i tiden och rummet. Och liksom gränsen för fiskens rörelseområde är vattnet, så är tiden och rummet gränsen för medvetandelivet hos det väsen som ännu bara kan förnimma genom den fysiska kroppen. ⁷

⁶ Sam Taplin, *Sköldpaddan och fiskarna* ur boken *Korta godnattsagor*

⁷ Martinus, *Livets Bog*, del 1, stycke 236

När vi tror att det inte kan finnas något annat livselement än den fysiska världen, och dess tid och rum, befinner vi oss alltså i samma situation som fisken i vattnet, som inte anar något om den oändliga horisont och rymd som öppnar sig ovan vattenytan.

Vattnet är ju omslutet av luft och land, och luften är ju i sin tur omsluten av det vi kallar ”rymden”. Vad är då denna ”rymd”? För inte så länge sedan trodde man ju att den bara var tomrum eller vakuum. Men idag vet man bättre, eftersom man upptäckt att detta ”tomrum” i själva verket är – om än osynligt för fysiska ögon – fyllt av energi, av ”strålar och vågor”.

Medvetandet och materiens kretslopp

”Strålar och vågor” är också, visar Martinus, den materia som alla våra tankar, känslor, minnen och drömmar är gjorda av. Men eftersom dessa strålar och vågor är otillgängliga för fysiska sinnen, och därmed för fysisk forskning, kan de ju inte utforskas av den materialistiska naturvetenskapen. Men det betyder inte att de är ”immateriella”. De är liksom allt annat skapat en del av materiens kretslopp, närmare bestämt det tillstånd i detta kretslopp som Martinus betecknar som det ”strålformiga”, som är materiens fjärde och för oss osynliga existensform vid sidan av den fasta, flytande och gasformiga materien. Ja, detta strålformiga tillstånd är dessutom basen för de ovan nämnda övriga tre formerna av materia. Citat:

På samma sätt som all materia kan framträda som ”fast”, ”flytande” och ”gasformig”, kan den också framträda som ”strålformig”, i synlig eller osynlig form. Och liksom den fysiska organismen inte kan existera utan att vara ett samspel mellan materiens ”fasta”, ”flytande” och ”gasformiga” tillstånd, så kan detta samspel omöjligt äga rum utan att vara baserat på det ”strålformiga” tillståndet.⁸

Och vidare:

Individens öde är sålunda helt baserat på jagets opererande med materien, d.v.s. dess kombinerings av materier av olika konsistens eller framträdande i de fyra olika kretsloppstillstånden. Med hjälp av materiens ”fasta”, ”flytande” och ”gasformiga” tillstånd skapar individen den fysiska delen av sitt öde, såsom den fysiska kroppen

8 Martinus, *Livets Bog*, del 2, stycke 588

eller organismen och de härigenom alstrade yttre företeelserna eller manifestationerna. Genom det fjärde tillståndet skapar han den medvetenhetsmässiga, "själsliga" eller "andliga" delen. Genom materiens "strålformiga" tillstånd får individen material för skapandet av sina tankar, sitt medvetande och sin viljeföring. Det är i dessa "strålformiga" materier som jaget skapar sina "själsliga" eller "andliga" kroppar, instinkt-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minneskropparna, som i sin tur betingar dess skapelse av tyngdkroppen eller den fysiska organismen.⁹

Sett från den "tekniska" sidan är skillnaden på de fyra materietillstånden bara en skillnad i täthetsgrad, där den fasta materien är den mest förtätade och den strålformiga den minst förtätade – med den flytande och den gasformiga materien som övergångstillstånd mellan dessa båda ytterpunkter eller kulminerande kontraster. Det är apropå det intressant att inom fysiken sägs en rymd befinna sig i vakuum, när trycket är mindre än en tusendel av atmosfärstrycket. Men den definitionen visar ju också att det man här kallar "vakuum" inte är något verkligt vakuum eller tomrum, utan bara en beteckning för ett tillstånd som definieras i förhållande till det atmosfäriska trycket. Och denna för våra sinnen "tomma rymd" är alltså, enligt Martinus, överallt fylld av medvetande eller strålformig materia! Så är det både i "tomrummet" mellan partiklarna inne i vår egen organism och i "tomrummet" mellan partiklarna eller himlakropparna ute i det stora makrokosmos!

Den rymd som närmast omger oss är alltså jordklotets medvetande, som också är detsamma som vår andliga värld, dvs den värld vi går över i när vi lämnat den fysiska kroppen. Liksom vi – när vi är fysiskt inkarnerade – är en "cell" i jordklotets fysiska organism, så är vi, när vi befinner oss i det andliga eller diskarnerade tillståndet, en "cell" i jordklotets andliga organism eller medvetande.

Är livet något som vi är eller något som vi har?

"Döden" är alltså bara en av livets många förvandlingar eller det Martinus kallar "den andra födelsen", dvs en födelse in på det andliga planet. Livet är något som vi är – inte något som vi har. Något som vi har kan vi äga eller

⁹ Martinus, *Livets Bog*, del 2 stycke 590

mista – som vilken ägodel som helst – men något som vi är kan vi varken äga eller mista, eftersom det är något som vi djupast sett är identiska med.

Att detta inte bara är en lek med ord visas av hur vi upplever livet. Livets upplevelse är en evigt fortgående förvandlingsprocess såväl fysiskt som psykiskt. Jag har inte samma fysiska kropp i dag som jag hade som nyfödd eller som barn och ung, och mitt psyke eller medvetande är en evigt rinnande ström av tankar och känslor som kommer och går, som föds och dör. Men det finns en sak som består oförändrad genom alla dessa förvandlingar och det är att det är ett och samma jag som upplever allt detta, det är samma jag som har upplevt hur det är att vara barn, ung och så småningom vuxen; det är samma jag som upplever alla dessa tankar och känslor som rastlöst kommer och går hela tiden.

Hur kan vi förklara denna oföränderlighet eller kontinuitet i jag-förnimmelsen? Den kan ju inte förklaras varken utifrån vår föränderliga fysiska kropp eller utifrån vårt ännu mer föränderliga psyke eller medvetandebestånd. Tidigare trodde de materialistiska forskarna att gåtans lösning fanns i "cellminnet", eftersom man trodde att inget utbyte av hjärnceller ägde rum under vårt fysiska levnadslopp. Men i dag har nyare forskning kunnat motbevisa eller kullkasta denna dogm – även hjärnceller byts ut och nybildas. Mystiken kring jag-förnimmelsens kontinuitet och oföränderlighet har därmed tätat ännu mer ...

Martinus svar eller förklaring på detta mysterium är att jaget är en evigt oföränderlig "fast punkt" som har förmågan att uppleva kontrasten till sin egen oföränderlighet i form av den förvandlingsprocess vi kallar livets upplevelse. Att **upplevaren** inte är identisk med **upplevelsen** framgår alltså av att den förstnämnda evigt är densamme, medan den sistnämnda lika evigt är motsatsen till denna oföränderlighet. Upplevaren, som också är detsamma som skaparen, är alltså ett evigt "något som är" som i kraft av sin oföränderlighet som en "fast punkt" alltid har funnits till och alltid kommer att finnas till – före och efter alla sina skapelser och upplevelser, som ju alla har en början och ett slut.

Vad man kan bevittna vid en dödsbädd

En fysisk kropp som nyss var besjälad av liv framträder plötsligt som "död". Men är inte det en indikation eller ett indicium på att livet, som nyss gjorde denna kropp levande, är något annat än den kropp som nu plötsligt framträder som "död" eller avsjälad? Kroppen kan alltså framträda i två konträra tillstånd – antingen som "levande" eller som "död" – men

det visar ju indirekt att ”kropp” och ”liv” inte är identiska. ”Livet” är alltså något som både kan knyta sig till och besjåla en fysisk kropp och lämna densamma när tiden för det är inne.

Den döda eller avsjälade kroppen är som en avstängd radio- eller TV-mottagare eller som en lampa som gått sönder. Elektriciteten, som tidigare gjorde lampan lysande, och de strålformiga radiovågorna, som var orsaken till de program som kunde mottagas genom radion eller TV:n, upphör ju inte att existera bara därför att vi stänger av mottagarapparaten eller därför att lampan gått sönder. Dessa krafter fortsätter att för oss osynligt uppfylla rummet, men de kan inte förmedlas eller transformeras genom en avstängd eller trasig mottagarapparat. På samma sätt är det med vår egen fysiska ”mottagarapparat” eller kropp. När den är avstängd eller ”död” kan inte vårt medvetande eller vår själ längre manifesteras eller uttryckas genom den. Men denna själ och detta medvetande – som alltså liksom radiovågorna eller elektriciteten är av strålformig natur – upphör inte därför att existera. Den finns, liksom ovan nämnda krafter, kvar i sitt eget strålformiga medium – men osynligt för oss som ännu bara kan se med fysiska ögon.

Ande och elektricitet

I och med upptäckten av elektriciteten och elektromagnetismen, och senare också röntgenstrålningen och radiovågorna, kom för övrigt naturvetenskapen realistiskt in på materiens strålformiga tillstånd, även om man ännu inte förstått denna materias djupare natur och roll i materiens och medvetandets skapelse och kretslopp. I en artikel med titeln *Ande och elektricitet* skriver Martinus bl.a. följande om detta:

Arbetet med strålar och vågor och elektromagnetiska krafter inom teknik och vetenskap kommer så småningom att föra mänskligheten fram till att bli mindre materialistisk, i det att man blir klar över att materien, vilket ämne som helst, inte blott är det som det ser ut att vara. Det består av partiklar och tomrum, men ”tomrummet” är genomströmmat av strålar och vågor, och partiklarna är omgivna av kraftfält som består av många slags vibrationer och våglängder.

Naturligtvis räcker inte dessa upptäckter för att förändra människors livsinställning från att vara materialistisk till att bli andligt inriktad. Men andra faktorer i mänsklighetens öde, bl.a. krig, sjukdomar, sociala spänningar, ekonomiska svårigheter och sexuella problem kommer att medverka till att fler och fler människor blir

sökande. En materialistisk livsåskådning är inte nog för dem, och den gamla religiösa livsinställningen, baserad på dogmer och blind tro känner de sig inte längre inspirerade av. Det blir då helt naturligt en andlig vetenskap som kommer att avlösa religionen och leda den fysiska vetenskapen fram till förståelse av livets och universums andliga lagar och eviga principer. I framtidens vetenskap är det dock en faktor som kommer att spela en ledande roll, vilket den inte gör i nutidens vetenskap, och det är moralen.¹⁰

Elektricitet och befruktning

En sexuell akt eller befruktning är en utlösning av elektriska krafter.¹¹

Forskare från Northwestern University i Chicago i USA har med hjälp av elektronmikroskop på bild lyckats fånga ett elektriskt ljusfenomen eller en "blix" som uppstår när en spermie befruktar ett ägg. Det är som när man tänder en lampa, vilket ju visar att det handlar om elektriska krafter.

2011 upptäckte forskarlaget att gnistor av zink exploderade vid tidpunkten för befruktningen av ett musägg. Det tog dem sedan ett par år att räkna ut hur man skulle kunna fånga denna händelse på bild, och 2014 lyckades de filma händelsen för första gången, och såg då att miljarder zinkatomer frigjordes vid den exakt den tidpunkt då ett däggdjurs ägg genomborras av en spermie.

Nu har samma team alltså lyckats filma denna händelse också när ett mänskligt ägg befruktas av en mänsklig spermie (se bild nedan).

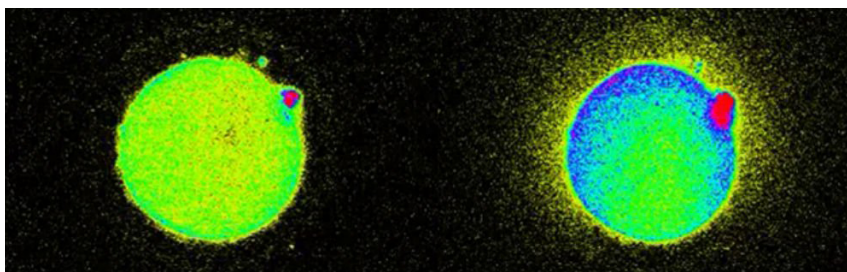
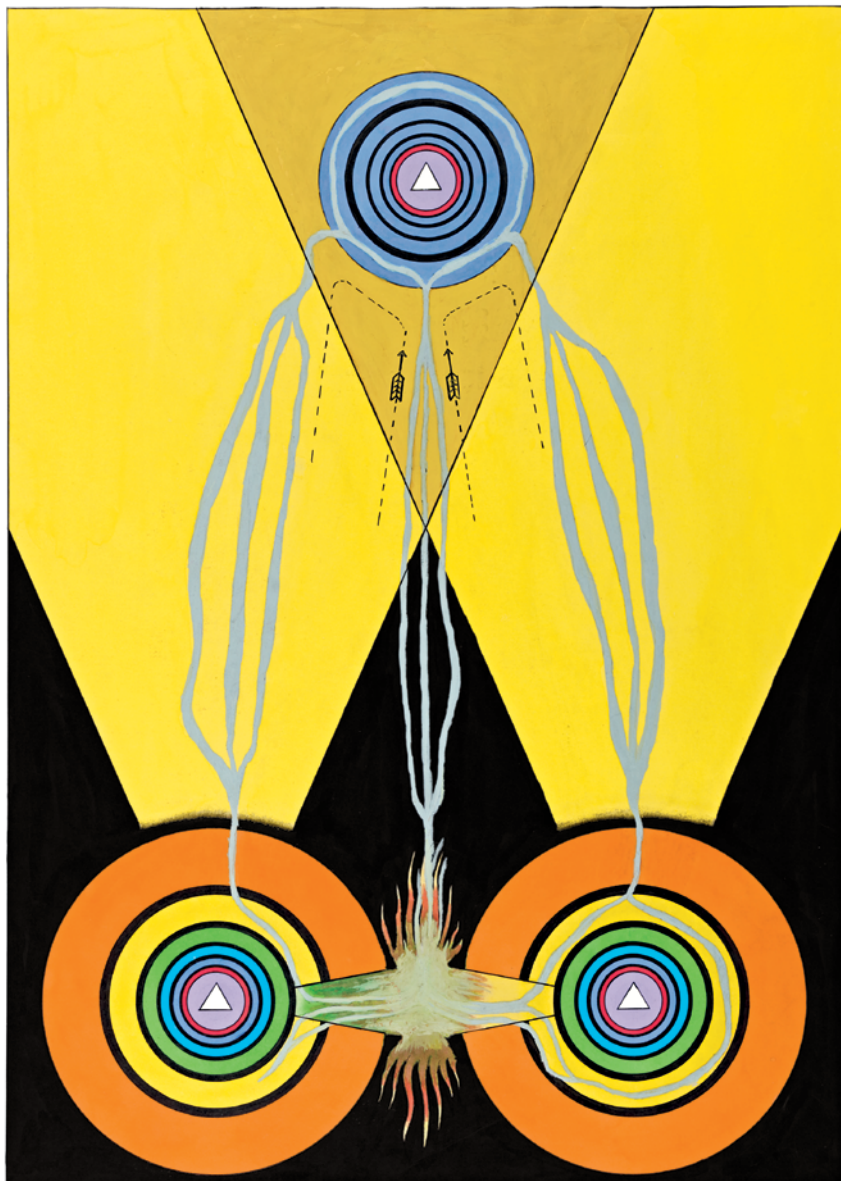

Bild: Northwestern University Chicago, USA

10 Martinus, *Ande och elektricitet*, senast publicerad i tidskriften *Kosmos* nr 1-2016

11 Martinus, *Livets Bog*, del 2, stycke 419

I symbol nr. 34 i del 4 av Martinus symbolverk *Den eviga världsbilden* kan vi se att han också framställer befruktningen som en utlösning av elektriska krafter:

Se symbolförklaringen i *Den eviga världsbilden* del 4 eller den korta förklarande text som finns att läsa på <http://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-34>.

Enligt Martinus är vi alla alltså elektriska varelser, ja, han skriver till och med att hela universum eller världssalltet är "en elektrisk apparatur". Citat:

I själva verket är alltså världssalltet en allt omfattande elektrisk apparatur. Allt i denna apparatur försiggår med elektriciteten som den absolut enda och innersta kraftkällan. Elektriciteten är alltså kraftkällornas kraftkälla. Men då elektricitet är detsamma som ande, har vi här åter en bekräftelse på Bibelns ord om kraften bakom skapelsen: "Guds ande svävade över vattnet".¹²

Det den biologiska vetenskapen kallar "liv" är ur den andliga vetenskapens perspektiv sålunda fysisk materia som är genomträngd eller "besatt" av strålformig eller andlig materia, dvs elektriska krafter.

Och vad är då ett "lik", kan man fråga? Martinus svar på den frågan lyder: "en kortsluten organisk, elektrisk apparatur"¹³. Men vi vet ju också att en "kortslutning" av en elektrisk apparatur bara drabbar apparaten – inte den elektriska strömmen. På samma sätt drabbar den "kortslutning" vi kallar "döden" bara den apparat som utgörs av den fysiska kroppen – inte dess elektriska ström i form av medvetandet!

Det diskarnerade tillståndet som "semester" eller "sommarlov"

I det avsnitt av den kosmiska utvecklingsresan där vi nu befinner oss kan de fysiska inkarnationerna liknas vid årskurser i skolan, där vi utvecklar vår kunskap och kännedom om skillnaden på "gott" och "ont" eller, som Martinus kallar det, "det behagligt goda" och "det obehagligt goda".

Det är bara i den fysiska tillvaron, där materien bjuder oss motstånd, som vi kan lära detta. I den andliga tillvaron finns nämligen ingen motspänstig materia, utan som sagt bara en strålformig materia som formar sig direkt efter våra tankars och önskningsars bud. I en sådan "motståndslös" värld kan vi aldrig lära oss känna skillnad på "gott" och "ont" eller vad som leder till behag respektive obehag. I en sådan värld skulle vi därför aldrig heller kunna förstå lagen om orsak och verkan och lära oss att tänka i överens-

¹² Martinus, *Livets Bog*, del 6, stycke 2173

¹³ Martinus, *Livets Bog*, del 6, stycke 2154

stämmelse med livets lagar. För att lära oss detta måste vi gång på gång inkarnera i den livets skola som den fysiska världen utgör – till dess att vårt tänkande blivit hundra procentigt i kontakt eller harmoni med de kosmiska livslagarna. Men under denna inte alltid lätta eller behagliga ”skolgång” får vi också med jämna mellanrum ”ladda våra batterier” innan vi förr eller senare återvänder till den fysiska tillvaron eller skolgången laddade med nya krafter och förnyad längtan. Vi får alltså – precis som i den jordiska skolan – ibland gå på ferie eller ”sommarlov”!

I denna härliga ferie- eller sommarlovstillvaro på det andliga planet kan vi uppleva och inspireras av allt som vi kan komma på våglängd med, och det är bara begränsningarna i vår egen kärleksförmåga och intellektualitet som sätter gränserna för vad vi kan få uppleva där i en tillvaro där våra egna önskningar och tankar som sagt är direkt skapande och bestämmande för vad vi kommer att uppleva. Martinus beskriver därför också det andliga planet som ett ”njutningsplan”, där vi får njuta frukterna av de talanger och förmågor vi med ”blod, svett och tårar” tillägnat oss här på det fysiska planet, som alltså är vårt arbets- och utvecklingsområde eller vår kosmiska ”livmoderzon”, som Martinus också kallar det.

Kontakten mellan de olika planen eller världarna

Är då vi som ännu en tid finns kvar här i den jordiska skolgången avskurna från möjligheten till kommunikation eller umgänge med våra kära bortgångna ”sommarlovsfirare”? Nej, inte alls. ”Kärleken övervinner allt” heter det ju. Också avståndet mellan tillvaroplanen eller världarna. Martinus visar att vi genom kärleksfulla tankar och böner kan etablera kontakt och kommunikation med våra vänner i ljusets världar – både i vårt fysiska dagsmedvetande och under sömnen i det han kallar vårt andliga nattmedvetande. Sömnen kallar han för övrigt också ”den lilla döden”, eftersom vi när vi är i detta medvetandetillstånd också är på det andliga tillvaroplanet, och då kan möta och få inspiration från våra vänner och hjälpare där. Att detaljerna i dessa upplevelser oftast inte kan överföras till vårt fysiska dagsmedvetande som erinringar och minnen är en annan sak, men Martinus menar att om man vaknar upp med en förnimmelse av att ha varit i kontakt med någon kär anhörig eller vän, så finns det normalt en andlig verklighet och kommunikation bakom den förnimmelsen!

I denna världsbild eller förklaring av livets mysterium finns ingen sektarism – inga ”frälsta” och ”förtappade”, eftersom vi alla är eviga väsen som befinner oss på en lika evig utvecklingsresa mellan olika mer eller

mindre konträra tillstånd och upplevelser i enlighet med vårt eget begär och längtan eller vår egen andliga hunger och mättnad. Och det vi kallar ”döden”, som alltså är en andra födelse, är bara ett med återkommande mellanrum nödvändigt uppehåll för att få våra livsbatterier laddade på nytt. Och att det är en effektiv ”laddning” kan vi se på ”salighetsglansen” i alla nyföddas ögon – också i ett nyfött rovdjurs ögon! – och i den livsaptit och energi som de träder in i den fysiska världen med! I en artikel med titeln *Vad innebär döden?* skriver Martinus:

Det vi kallar mörker, lidande, smärta och sorg, hör alltså endast hemma i vår värld, där det tjänar till att utveckla och fullkomliggöra den mänskliga själen. Gränsen för detta mörker är döden, och bortom den existerar endast ljus. Att veta detta är detsamma som att vara fri från dödsfruktan, ja, varje form av livsångest. Som det nu är, fruktar människan döden därför att hon inte vet någonting om dess verkliga natur, som porten in till en värld av allt överväldigande ljus och kärlek. Ja, som själva uppfyllelsen av all den skönhet som hon ofta här drömmer om att uppleva.¹⁴

Publicerad i tidskriften *Kosmos* nr 9-2016. Texten här något förändrad.

¹⁴ Martinus, *Vad innebär döden?*, senast publicerad i tidskriften *Kosmos* nr 8-2005

Kosmisk resenär

Vem var Martinus (1890-1981) och vari består hans författarskap? Kan hans världsbild ha betydelse för dagens och framtidens människor, trots att den hittills varit nästan okänd för världen? Kan hans beskrivning av tillvaron hjälpa oss att förstå oss själva, vårt samhälle och de stora kosmiska sammanhang som vi lever i? Dessa frågor är utgångspunkten för den här boken som innehåller 74 artiklar av Olav Johansson, skrivna under perioden 1984-2019.

I *Kosmisk resenär* bjuder författaren med oss på en resa som sträcker sig från galaxer och planeter, djur och natur till politik, samhälle och mänskliga relationer. Både aktuella samhällsfrågor och eviga, existentiella problemställningar blir här belysta utifrån Martinus kosmiska analyser. Ett mönster framträder som allt mer bekräftar den utveckling och dess drivkrafter som Martinus ingående har beskrivit och analyserat i sitt författarskap.

VÄRLDSBILD
FÖRLAG

www.varldsbild.se

ISBN: 978-91-87703-17-1

9 789187 703171